

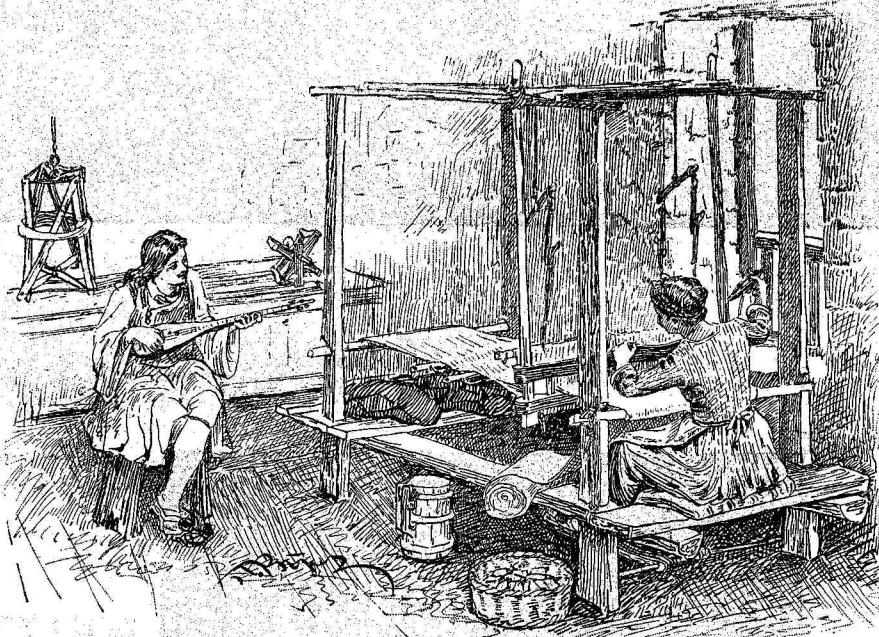
θυμίζει την ματαιότητα του κόσμου, δίδει ελπίδας της αθανασίας και ούτω ημερώνει κατά τι τας άγριάς διαθέσεις, αι όποιαί έμφωλευουσιν εις τας μοχθηράς καρδιας τινών.

Η μουσική δέν ομιάζει προς τας άλλας ώραιας τέχνας· λ. χ. διά τής σμίλης δίδεται ή ζωή εις τά μάγματα, διά τών χρωμάτων αναπαριστάνεται ή φύσις και όλα τά έν αυτή όντα. Η μουσική όμως σχετίζεται προς την ψυχήν, πρέπει νά την αισθάνεται τις. Δέν επιδρά μόνον έπι τής ψυχής, άλλ' είνε ως άπόρροια αύ-

τής, είνε έκδήλωσις τής ψυχικής καταστάσεως. Η επίδρασις της άνατροφής και του περιβάλλοντος πολύ συντείνει εις την αισθηματικότητα του ανθρώπου, εις τό νά έχη έξφκειωμένον όφθαλμόν προς διάκρισιν του καλού και του ώραιου και νά αισθάνηται και καλλιεργεί έμπνευσμένην και έντεχνον μουσικήν.

Διά τούς λόγους τούτους, έκ τών Έλλήνων περισσότερον αισθάνονται και κατανοούσιν την μουσικήν οι Κερκυραίοι.

ΣΠ. ΔΕ - ΒΙΑΣΗΣ

Η βασιλοπούλα Σχέδιον Π. Ρούμπου.

* ΑΠΟ ΤΑ «ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ» *

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

Βασιλοπούλα άρμάτωνεν δλόχροση φρεγάδα
 Βάζει πανιά μεταξωτά, κατάρτια φιλντισένα,
 Βάζει κι' άντεροκάταρτα χρυσά, μαλαμματένια,
 Βάζει και ναύτες διαλεχτούς, άπάρθενα κοράσια.
 Του Ρήγα γυιός την κνηηγά με δυό, με τρείς φρεγάδες,
 — Σουλτάνα, δός μου ένα φιλι και πάρε μιá φρεγάδα·
 Θέλεις την κόκκινη, έπαρε, θέλεις την τσιγμαδένια,
 Θέλεις τη χρυσοπράσινη, ποδμαι άπ' άτός μου μέσα.
 — Ωμορφος είσαι, Ρήγα γυιέ, μα άσχημα συντυχαίνεις,
 "Εξω σ' τό "Αρχιπέλαγο φιλι νά μοϊ ζητήσης·
 "Ελα νά πολεμήσωμε, κι' όποιος νικήση, άς πάρη!
 Και δίνει ό Θεός κ' ή Μοιρά του και σιλλάβο τότε πιάνει
 Και στο κουπι τόν έβαλε, στην τσιγμαδιá φρεγάδα.
 — Τράβα, του Ρήγα γυιέ, κουπι, ώστε νά βγής ή ψυ-
 [χή σου!
 — Σουλτάνα, κάμε ψυχικό για ένα νηό λεβέντη,
 Και σήκωσέ με άπ' τό κουπι, βάλε με στο τιμόνι.
 — Τράβα, νά πᾶ ν' άράξωμε στής Πόλης τά μπουγάζια,
 Νά πᾶν οι ναύτες για νερό κ' οι σιλλάβοι για τά ξύλα,
 Και νά χορτάση ό νηός φιλι, κ' ή κόρη τά παιγνίδια ...

(Έκ τής συλλογής "Άγιδος Θέρου).

Τ Ο Χ Ω Μ Α

Μεσ' στ' άργαστήρι τό τρανό του ξακουστού τεχνίτη
 Περήφανο ένα μάρμαρο τή σμίλη καστερεί
 Ξέρει πώς άπ' τά σπλάχνα του θά βγής κάποια "Αφρο-
 και Ξέρει πώς στην δμη της ό κόσμος θά χαρή. [δίτη

"Εγώ όμως ποῦ δέν χαίρομαι με την χαρά του κόσμου,
 θωροῦ ψυχός κι' αδιάφορος τό μάρμαρο, γιατί
 άλλη για μένα είν' ή χαρά, κι' ό πόθος ό ιδικός μου
 βαδίζει πάντα χαμηλά, πάντα στή γή πατεί.

"Εγώ αγαπῶ κι' εγώ ποθῶ τό ταπεινό τό χῶμα
 ποῦ βγάξει άπό τά σπλάχνα του μ' άδώρητη ψυχή
 τό δροσερό άνθολούλουδο με μυρωδιά και χρώμα,
 τό δέντρο τό πολυκαρπο, τό βάτο τόν τραχύ.

"Οση ζωή έχει μέσα του τό φύλλο ή και τ' άγκάδι
 δέν θά τή βροῦς στ' άγάλματα του κόσμου όλα μαζή·
 είν' ένα χέρι άπόκρυφο ποῦ μέρα-νύκτα πλάθει,
 κ' είνε νεκρό τό μάρμαρο, ένῶ τό χῶμα ζή.

"Οταν θε νάρθ' ή ῶρα μου, (άχ! άς άγοήση άκμα!)
 μη μοῦ βαρύνης, μάρμαρο, τό θάνατό μου, μή!
 θέλω τό χῶμα συντροφιά, τό ζωντανό τό χῶμα
 νά γείνη χῶμα ζωντανό και τ' άψυχο κορμί.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ